

Питше:

Софија
Поповић

Београд, маја 2007.

Гласаћу за Жозеа Бовеа, антиглобалисту”, каже ми Адриана Поповић, вајарка из Париза, када је непосредно пре председничких избора у Француској скокнула до Београда. Затим брзо додаје да је то можда неозбиљно, али и са нескривеним задовољством каже: „Добро је да постоји неко ко из корена чупа генетски модификоване производе”.

Преда мном је млада антиглобалисткиња која жали што је њена генерација већ напустила левиچارске идеје (рођена је 1970. године), али која се не предаје. Они који познају Адриану Поповић кажу да је „права Љубина кћи”, а Љуба је – Љуба Поповић, наш познати сликар који већ годинама живи и ради у Паризу. Адриана личи на оца не само физички, већ и по снази талента, који је, по свој прилици, наследила и по мајчиној линији, у чијој породици већ постоји позната вајарка (Олга Јанчић).

За „Кишобран” Адриана открива тајне својих необичних скулптура, које често израђају једна из друге, и још понешто из свог занимљивог живота.

БЕЛА ЋАО: Кад радим скулптуру, најважније ми је да прво успоставим људску фигуру, да урадим перфектну форму, а после крећем у креацију, додајем нешто барокно. Први део је свестан, други несвестан, али оба имају релације са реалним животом. Моје скулптуре су често резултат или књиге коју читам, или филма који гледам... Књига „Бог малих ствари” индијске списатељице Арундати Рој, инспирисала ме је да извајам „Амазонку малих скакаваца или омаж Арундати Рој”.

Скулптура „Микроотпор према силовању маште” је реакција на ситуацију у којој данас живимо – сви некуда журе, нико нема времена, деца не сањају... Ликовно, увек имам више величина и више лица, што показује скулптура „Бела ћао” и друге.

ЖИВОТНИ СТАВ: Завршила сам три факултета: прво геофизику, затим археологију и на крају уметност, односно вајарство на факултету Арт пластик на Сорбони.

Да ли је то било лутање? И јесте, и није. Скулптуром сам се бавила од треће године и то ми је ишло лако, па сам хтела себи да докажем да могу да студирам и нешто озбиљније. Кад сам то доказала, вратила сам се вајарству. То је мој животни став који сам пренела и на уметност. Као што на скулптури прво успоставим савршену форму, а онда креирам, тако сам у животу прво савладала науку, па се тек онда се бацила у уметност и креацију.

КЕРАМИКА И БРОНЗА:

Људи мисле да је шик имати бронзу, али најстарије скулптуре су од керамике. Ја радим у теракоти, а одозго патинирам керамиком која личи на бронзу. Имам само једну скулптуру од бронзе за коју ме је материјал ко-

моју сестру и мене по музејима, у Лувр првенствено, а и данас наставаљамо с том интелектуалном разменом. Сад фино прихвата мој рад, не мена се и углавном је благонаклон.

ПАКАО: Када нас је Љуба

Адриана Појовић

штао 7.000 евра и коју, дакле, не бих могла да продам за мање од 14.000.

ВРНИК: Сваког лета проводим по два месеца у Далмацији, у месту Врник, у породичној кући коју су моји родитељи купили крајем шездесетих година. Тамо одлазим целог живота, изузев периода од 1991. до 1996. године. У Врнику постоји каменолом и долазе још неки уметници. Тамо клешем у камену.

Мање скулптуре носим у Париз, а веће остављам тамо. Можда ћу једном направити изложбу на отвореном. Одатле су узимали камен за Венецију, Дубровник, па чак и за Белу кућу. Један психијатар је на мојој првој изложби у Паризу остао сат времена, дубоко размисљајући. Онда је дошао у Врник и више није био забринут. Рекао је: „Аха, одатле то долази!”

ЉУБА: Његов утицај је огроман. Од малих ногу водио је

водио у Лувр, више смо обилазили слике са мотивима пакла него раја зато што у паклу има више занимљивих детаља. „Види како је симпатичан тај мали који се кува у лонцу”, говорио је он и мени је пакао био симпатичан.

ЖИВЕТИ ОД УМЕТНОСТИ: Дајем часове вајарства у Културном центру у шестом париском арондисману, како не бих морала да правим компромисе са скулптуром, што иначе људи увек сугеришу. Сви имају идеје шта би се боље продало, али ја, пошто имам сталне приходе, могу да дозволим себи да радим шта хоћу. Међутим, ствар са галеристима се доста променила у последње време. Они сада зарађују више него што продају. Моји пријатељи и ја тражимо да закупимо простор у коме бисмо излагали, свако по месец дана, јер галеристи узимају 50 одсто од продајатог дела.

АЛТЕРМОНДИЈАЛИСТА: Била сам левиچار, сад сам алтермондијалиста, односно антиглобалиста. Ми алтермондијалисти хоћемо глобализацију, али на други начин – не да економија убија планету, већ да људи једни другима помажу. Треба наћи утопију да људи поново могу да сањају.

ЗЕЛЕНИ: Не подносим Доминик Вуане из француских „Зелених” зато што је за време бомбардовања Југославије 1999. рекла да је то „рат за мир”, односно да ће бомбардовање донети мир на Балкану. Како тако може да говори неко ко је представник екологије?

БИЦИКЛ: По Паризу возим бицикл и чудим се што их нема и по београдским улицама. У Далмацији се бавим веслањем – седнем у кајак у Корчули и веслам до Дубровника.

ИРАН: Трудим се да пуно путујем. Фасцинирана сам Ираном – има пуно уметности, скулптура, људи су фини, жене возе аутомобиле, биоскопи су на сваком ћошку, а куће богате библиотекама. Тамо сам видела високу културу, а чак и тај њихов ислам није екстреман. У Ирану сам се слободније осећала него у Мароку, Египту, Либану или Турској.

ПАРИЗ ИЛИ БЕОГРАД: У Паризу сам рођена и ту се осећам као риба у води. У Београду сам и странкиња и домаћа, али морам да признам да се више домаћом осећам у Врнику него у Београду. Заправо, као своје порекло, осећам ону велику Југославију које више нема.

◆

Westside Preparatory High School Registration for 2007

#500-626 West Pender Street
Vancouver BC Canada V6B 1V9

- a private non-denominational school
- certified by the BC Ministry of Education
- grades 5 -12 with university preparation
- small class sizes: 5-10 students
- affordable tuition fees
- experienced and dedicated teachers
- transitional program for ESL students
- integration of European and Canadian methodology

The school invites all applicants and their parents to attend the Open House on Wednesday, February 21 from 6:00-8:00 pm

Tel: (604) 662-8020, www.westsidehs.com